

Християнска мисъл

Emmy Awards

Ден за чудо

стр.5

Евен-Езер

Паметници
на Неговата
благодат
стр.6

Гергана Гешанова

Нашата мисия
е да служим на Бога
и хората стр.8

Аферата

Драйфус

стр.5

СЪДЪРЖАНИЕ

Имам една мечта

Теодора Николова -
главен редактор на
сп. "Християнска мисъл"
стр.3

**Едно изпълнено
Видение**

Клод Ричли,
асоцииран издател
на Adventist World
стр.4

Ден за чудо

Кристоф Зилбер с
Emmy Award
стр.5

**Паметници на
Неговата
благодат**

Кремен Кръстев
стр.6-7

**Нашата мисия
е да служим на
Бога и хората**

д-р Гергана Гешанова
стр.8-9

**Първата държава
в света, дала
правото на
жените да
гласуват**

о-в Пумкерн
стр.10

**Защо е важен
алкално-
киселинният
баланс за
нашето здраве?**

стр.11

**Аферата
"Драйфус"**

стр.12-14

стр. 2

Християнска мисъл

Издание на ЦАСД-България
Председател Венцислав Панайотов
Главен редактор: Теодора Николова
Редакционен съвет: Цанко Митев,
Александър Филипов

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“ №49;
тел. 840 62 53; e-mail: theonik@abv.bg ISSN 1310-8654

Скъпи читатели,

„Имам една мечта.“ (I have a dream). Знаете ли кой е авторът на тези думи? Мартин Лутер Кинг. Той е мечтаел за свят без расова дискриминация, в който всеки е свободен независимо от цвета на кожата си. Красиво е човек да има мечти, свързани с личния живот, както и с живота на сънародниците си. Но също така е красиво да имаме мечти за църквата, защото тя е важна за нас като християни, даже е едно от най-значимите неща в живота ни.

Една от мечтите ни за Адвентната църква в България, която се зароди преди доста време, е да създадем българско адвентно списание, което да бъде продължител на в. „Християнска мисъл“, но заедно с това да включи в страниците си и сп. „Адвентен свят дайджест“, което да засили нашето чувство за принадлежност към огромното адвентно семейство в цялата му пъстрога по лицето на земята. Най-после то е факт. И ние се радваме, че вие като негови читатели, споделяте нашата мечта.

Надяваме се материалите, поместени в него, да дават наистина полезни за живота знания и съвети, както и да развият любов към четенето и изследването на доброто, ясното и чисто слово на Библията. 🌈

Успех по пътя заедно,

Теодора Николова



Едно изпълнено Видение

На 18 ноември 1848 г. Елън Уайт получава видение от Бога, в което ѝ се казва да накара съпруга си да стартира издаването на „малък вестник“, който с течение на времето да започне да пръска светлина по целия свят. Въпреки голямата си бедност, Джеймс и Елън пристъпват с вяра и отпечатват със собствени пари 1000 копия от малко книжно издание, наречено „Настоящата истина“ (The Present Truth) през юли 1849 г. На следващата година то е заменено със „Секънд Адвент Ревю енд Сабат Хералд“ (Second Advent Review and Sabbath Herald). В края на краищата то се превръща в Адвентист ривю (Adventist Review), което се издава и до днес три пъти в месеца.

През 2004 г. на Генералната конференция световната адвентна църква си зададе въпроса как може да се засили единството на адвентните убеждения - вярата, доверието, мисията и надеждата - по света? Служителите достигнаха до идеята за създаване на ново списание, което да се разпространява безплатно - „Адвентен свят“ (Adventist World). То щеше да бъде средството, чрез което да се подпомага утвърждаването на новоповярвалите, особено в Африка, където печатните издания съвсем не са леснодостъпни. Списанието стартира на английски език на сесията на Генералната конференция през 2005 г. в Сент Луис. То бързо се разрасна, след като беше преведено на корейски и индонезийски език. През 2007 г. беше прибавен превод и на други езици: френски, испански, португалски, така че тиражът му достигна близо 2 000 000 копия на месец. През 2010 г. се включи и Германия и така изданието започна да се разпространява в Германия, Австрия и Швейцария. Годините 2010 и 2011 са свързани с голям тласък в дигиталното разпространение на руски, арабски, урду и румънски език. Виетнамският беше прибавен към китайското издание, което се превежда и разпространява по

интернет от 2007 г.

Но през 2011 г. се зароди друга идея. Тъй като не беше възможно да се отпечата списанието на всички говорими езици по адвентния свят поради финансови причини, защо да не се създаде съкратено издание, включващо най-добрите статии от тримесечието, което да бъде използвано и вмъкнато в официалното местно издание на роден език. Евразиатската дивизия се съгласи да подпомогне това рисково начинание чрез оформянето на списание от 16 стр., съдържащо статии заедно със снимките и графичните материали към тях, изработвани от нашия дизайнер в Мериленд, като подборът им да се извършва от Генералната конференция. Евразиатската дивизия се съгласи да предостави този формат от 16 стр. на всеки съюз, който би го изискал за издаване на собствен език. Така членовете на църквата ни биха имали достъп до материали от световната църква и едновременно с това щяха биха се радвали и на съдържанието, подготвено на местно ниво от издатели и сътрудници. Това списание щеше да се издава на всеки три месеца, вместо всеки месец с цел да се намалят разходите по превод и отпечатване.

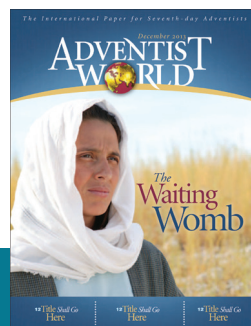
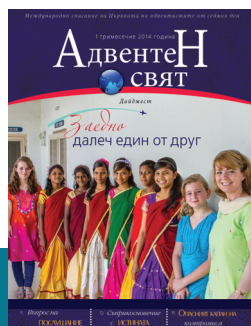
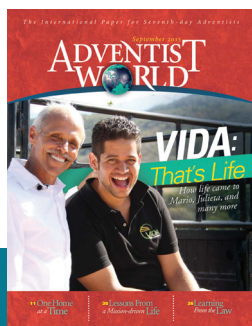
Тази формула първо беше приложена в Унгарския съюз, който търсеше начин да подобри своето издание, а след това се реализира и в Югоизточния съюз в Белград.

През 2013 г. беше направен голям пробив, след като Генералната конференция намери начин да си партнира с издателска къща Ориентал Уочмън Пъблишинг (Oriental Watchman Publishing House) в Пуна, Индия, където се създаде център на сп. „Адвентен свят дайджест“ (Adventist World Digest), отговорен за превода и оформлението на 12 местни индийски диалекта, между които: хинди, тамил, телегу, бенгалесе, малайлам, канада, ория, гуџарати, асамесе, мисо, гаро и марати. По същото време тайландският съюз видя резултата от това и също стартира изданието на тайландски език.

Продължава на стр.15



Клод Ричли,
асоцииран издател
на сп. Адвентен свят





Ден за Чудо

**Професор от
университета в
Ла Сиера печели меж-
дународна награда
Еми за филм „чудо“**

Хоноруван професор от адвент-ния университет Ла Сиера получи международна Еми награда за телевизионен филм, който разказва историята за едно истинско чудо.

„Кристоф Зилбер - известен сценарист и хоноруван професор в Ла Сиера - беше сред топ телевизионните таланти, които получиха честта да бъдат удостоени с мечтаната церемония в Ню Йорк Сити“ - съобщава училището в своите новини. Филмът на Зилбер е бил избран от четири номинирани от цял свят в категорията „телевизионен ТВ филм/минисериал“.

Десетте награди за програми и изпълнения включват Еми за „Ден за чудо“ - австрийско-германски телевизионен филм, който е бил излъчен в Австрия и Германия през 2013 г. пред рекорден брой зрители. Взет от реално житейско събитие, първоначално описано в сп. „Ню Йорк“, историята разказва за драмата на християнско фермерско семейство, което открива своята четиригодишна дъщеря да плува в замръзналото езеро. Въпреки че е смятана за клинично мъртва от медицинския персонал, млад неопитен лекар решава да се опита да я спаси пред лицето на силната и превъзхождащата го опозиция от страна другите му колеги.

Близо 75 процента от филма протича в операционната стая в болницата, улавяйки в детайли героичните усилия на лекаря, който преодолява всички пречки под изключителен стрес, за да съживи детето в краткия период от време, в който

такова възстановяване е възможно.

„Това е история за доктор, който взима решение и казва: Няма да изоставя това момиче - споделя Зилбер.“

Историята привлича режисьора, защото се отнася до големия морален въпрос доколко можем да се месим в чужд живот, съществуват ли чудеса и можем ли ние чрез наша-



Кристоф Зилбер

та собствена твърдост в надеждата да им позволим да се случат - казва той. Оставяме на зрителя да реши.“

Филмът е продуциран от Робот филм в копродукция с Граф Филмпродакшън, ZDF и ORF в сътрудничество с Бетафилмс, Мюнхен, Германия.

След пускането на филма много лекари и медицински сестри пишат благодарствени писма на създателите на творбата, затова че са успели да опишат толкова точно света, в който те работят. „Благодарен съм с добра кариера, но никога не съм имал подобни отзиви за филм.“ - споделя Зилбер.

Израснал с два езика в Берлин и Лондон, Зилбер е сценарист и съпродуцент на над 25 филма и на много телевизионни сериали в Германия, Австрия, Англия и САЩ, неговия нов

дом. Наречен „един от най-ярките нови сценаристи“ от скрининтернешанъл, той получава за филмите си многобройни европейските филмови награди, Златен глобус и Еми награди, както и много награди в международни филмови фестивали.

Той е особено познат с филми като международния хит на 2003 г. „Good Bye Lenin“ и критично аплодираната през 2008 г. планинска драма „North Face.“

През 2011 фондацията Вилсек награждава Зилбер като имигрант създател на филми, чийто креативен дух оживява и вдъхновява американското кино. Неговите най-скорошни проекти включват получила много награди нюйоркската история „My Last Day Without You“ и „Banklady.“

В момента Зилбер работи с продуцентска кампания в Лондон върху телевизионен сериал озаглавен *Нюрнберг*. Проектът се базира на известния нюрнберски процес, който протича между 1945 и 1949 г. в Нюрнберг, Германия, и има за цел да осъди лидерите на нацизма за престъпления против човечеството.

Между телевизионните проекти Зилбер преподава две дисциплини в университета Ла Сиера: телевизионен сценарий и писане. Той пристига през 2012 по покана на програмния директор и професор Родни Ванс. Дватама се срещат предишната година във филмовия фестивал Сими вале, където Зилбер е провеждал сесия с въпроси и отговори пред студенти.

Зилбер посещава Ла Сиера по покана на Винс и споделя: „Влюбих се в кампуса, в атмосферата тук. Наистина ѝ се наслаждавам. В първия клас, в който преподавах, видях новокурсници, които се чувстваха несигурни. Видях ги да изразяват себе си и да израстват по много начини. Аз наистина гледам напред към бъдещето. Имаме големи планове.“



Паметници на Неговата благодат

Неотдавна сирийска
бежанка, майка с
три деца, сподели в
една медия следната
трогателна история:



eben ezer

стр. 6

В Неговата благодат

дишаме и
съществуваме
и връзката
ни с Него е
единствената
гаранция в
живота ни.



До селото им достигнал слух, че съседното село е унищожено от военни формирования, неизвестно от какъв произход, които се отправят към тях. Ясно било, че ги очаква същата участ. Бащата, който ръководел малко предприятие за производство на зехтин, веднага взел нужните мерки: изпратил напред по пътя за границата майката и децата, като по-бавно вървящи, а той и големият син решили да останат още малко, да съберат някои по-необходими за емигрантството им неща, и скоро да ги настигнат. За съжаление, не успели за минути - на излизане от селото били застигнати от военните и зверски изклани. Майката разбрала какво се е случило едва след седмица чакане на границата с Турция.

**Жестока
участ!
Чувствата
ни просто
отказват да
я възприемат
реално...**

Тази случка ми напомня за една друга подобна, не по-малко страшна и не по-малко действителна.

Не едно село, а цял един милионен народ, поробен и напладен, с много жени и деца, очакват неприятеля да ги нападне, без да има къде да емигрират, без да могат да се защитят, обхванати от парализиращ ужас и безнадеждно отчаяние. (Случката, за която разказвам сега се разиграва съвсем близо до мястото на действие на предишната случка.)

И тогава жертвите прибягват до едно мощно оръжие, пред което всички лазерно-атомно-водородно-плазмено-електронни и всякакви там поразяващи средства, изглеждат като детски играчки от анимационен филм:

Молитвата!

„...израйлевите синове... се уплашиха от филистим-

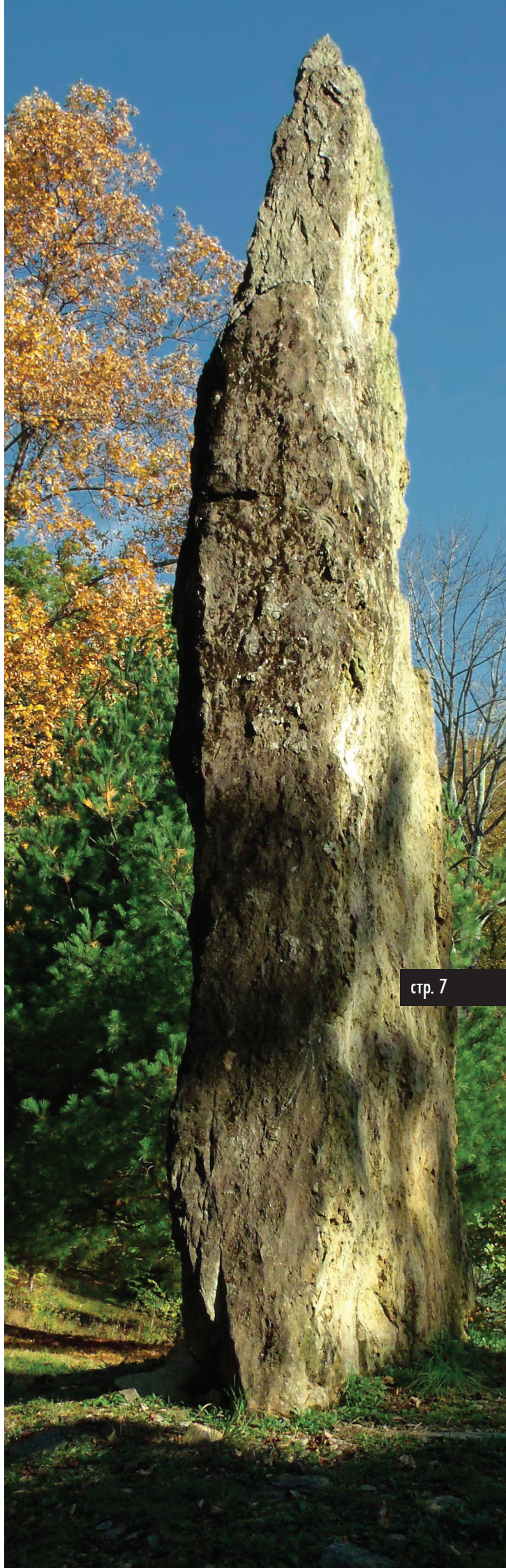
ците и... казаха на Самуил: Не преставай да викаш за нас към Господ да ни спаси! ...И Господ го послуша... Господ прогърмя със силен гръм върху филистимците... и те бяха разбити... И преследваха филистимците чак до под Ветхар. Тогава Самуил взе един камък и го постави между Масфа и Сен и го нарече Евен-Езер, като каза: До тук ни помогна Господ!“ (1 Цар. 7:7-13).

Всъщност Евен-Езер означава буквално „камъкът [eben] на помощта [ezer]“. Това е било паметник на грижата и закрилата на Небесния Баща към Неговите деца, които търсят помощта Му. Всеки вярващ има в живота си такива скъпоценни моменти, когато Господ се е намесвал мощно и е извършвал велики неща за него. Представяте ли си, ако всеки издигаше реален паметник от камък след всяка една такава опитност! Цялата земя би била осеяна с паметници и по нея просто не би имало къде да се ходи! Но Исус ни е дал памет, за да съхраняваме в съзнанието си свежа спомена за всяко Негово благословение. През следващата година животът ни със сигурност ще бъде украсен с нови паметници на Неговата благодат.

Най-популярното пожелание, което хората си отправят един към друг е - за „късмет“. Но „късметът“ не е възлюбена перепутка, която, като кацне на рамото ни, ни предпазва от всичко лошо и неприятно. Не трябва нито за миг да забравяме, че стоим на омагьосана почва, живеем на вражеска територия. Само когато нашият Водач и Защитник е с нас, само тогава сме наистина в безопасност, само тогава можем да сме сигурни, че всичко ще ни съдейства за добро. В Неговата благодат дишаме и съществуваме и връзката ни с Него е единствената гаранция в живота ни.

В нашето пътуване по житнейското море през годината, ще минаваме през опасни и бурни места. Но ако нашият Капитан е на кормилото, ще достигнем крайната Цел, въпреки премеждията! А това е най-важното!

Кремен Кръстев





ПУЩЕНТО УБИВА

Гергана Гешанова

е родена в София. Завършва медицина със специалност вътрешни болести. Работи дълго време като фитотерапевт в клиниката на д-р Памуков в столицата. Специализира превантивна медицина в Щатите. От 1991 г. е член на Адвентната църква, където активно се включва в здравния отдел, за който отговаря повече от 15 години. Преди няколко години започва активна социална дейност, свързана с борбата за ограничаване на тютюнопушенето на обществени места в държавата ни. Избрана е за председател на Коалиция за живот без тютюнев дим, състояща се от 36 неправителствени организации, съвместно с гражданска инициатива "България без дим".

Д-р Гешанова, кога и защо се създаде тази коалиция?

Формирането на тази коалиция започна през 2010 г. Народното събрание беше гласувало пълна забрана на пушенето на закрити обществени места. От 1 юни на 2010 г. тази забрана трябваше да влезе в сила. Но през м.февруари на същата година депутати, свързани с тютюневата

индустрия, направиха предложение тя да отпадне. И тогава министерството на здравеопазването излезе със становище, че забраната може да бъде отменена. Това беше шокиращото, защото се предполага, че именно това министерство трябва да мисли преди всичко за здравето на хората, но... Тогава се събраха хора от неправителствени организации като тази на кардиолозите, на специалистите по белодробни болести, фондацията за борба с рака, пациентски организации, организации на родители, педагози, спортисти, столична библиотека, община Кюстендил, гражданската инициатива „България без дим“ и т.н., и решиха, че ако министърът на здравеопазването не пази хората, то тогава ние трябва да се обединим и да направим всичко възможно да се погрижим за тях. И тогава тези над 30 организации, в това число и благотворителната организация към Адвентната църква АДРА, съвсем спонтанно започнаха да действат и работят заедно в една инициатива, наречена *Коалиция за живот без тютюнев дим*.

Всички решихме да се борим съвместно, изправяйки се срещу хора, институции и закони, с цел здравето на народа. Но въпреки митингите, лозунгите, плакатите, протестите, изявите в медиите, писмата до депутатите с призови да защитят интересите на хората, и още много и оригинални идеи (като например да накараме Б.Борисов да бяга в парка на чист въздух), пълната забрана беше свалена. Поради партийна поръчка или финансови интереси, така или иначе, тя беше премахната. Реално тя просъществува само един ден - на 1 юни 2010 г. Веднага, още на следващия ден, беше въведе-

на частична забрана. Беше решено в заведенията да има места за пушачи и места за непушачи. Спомняте си как беше. На практика бяха удължени само пушачите. Малко останаха тези заведения, в които да не се пуши. Един такъв пример беше курортът Албена. Управителите му решиха да си въведат забраната и трябва да ви кажа, че те се радваха на изключително много посещения и от българи, и от чужденци, които оценяха високо тази възможност.

Имаше ли международна подкрепа това движение, което започнахте тогава?

След отмяната на забраната ние бяхме като попарени и напълно обезкуражени. Мислехме, че това е трагичният край на нашата борба, но тогава Господ ни подкрепи. Международни организации от цяла Европа като Международния съюз за борба с туберкулозата и белодробните заболявания, организации, които бяха свързани с борбата срещу рекламата на цигари и т.н., ни заявиха, че с удоволствие ще подкрепят проект, чрез който да се върне забраната. Тогава от всичките организации ние избрахме представител и ръководител на този проект да бъде фондация АДРА. Една от причините беше, че АДРА е работила с Международния съюз и в други страни по света и беше добре позната. И така АДРА в България спечели проект, който нарекохме *Да върнем пълната забрана*, получавайки категорично одобрение най-вече поради големия си опит в работата за социални каузи и поради професионалния капацитет на нейното счетоводство. Този проект даде възможност на хора, които до момента действаха напълно добро-

волно, изработвайки плакати, файли, значки със свои собствени средства, да имат малка подкрепа, разширявайки дейностите си и размножаването на материали.

Ние се радваме, че в нашата църква има хора, активно включени в обществения живот и проблеми на държавата ни. Как беше избрана за председател на коалицията?

В началото аз бях координатор. Оказа се, че с много от хората в различните неправителствени организации се познавах отпреди - били сме колеги в областта на превенцията и когато по-късно през 2012 г. от тази спонтанна коалиция се сформира и регистрира сдружение, аз бях избрана да бъда негов председател. Разбира се, нямам никой, който да е назначен на заплатата, всички работим доброволно.

Как и кога в края на краищата тази гълга и трудна борба се увенча с

предложение, колкото и противобойствие да срещна, накрая парламентът прие отново пълната забрана за пушене на закрити и даже на някои открити обществени места - като детски площадки, стадиони и др. от 1 юни 2012 г. Това връщане на забраната предизвика отново вълна от съпротива от момента на приемането ѝ до последните дни на миналата година. Имаше предложения на различни депутати и парламентарни групи за отмяната ѝ, имаше отново емоции, дебати, убеждавания и доказване, социологически проучвания и преглед на международния опит, докато се стигна до датата 12.12.2013 г., когато се случи чудото.

Четирима души (в това число и моя милост), застанахме пред парламента, като всеки от нас държеше по един плакат в ръка със следните надписи: НЕ НА ОТМЯНАТА НА ЗАБРАНАТА, ЗДРАВЕТО Е ПО-СКЪПО ОТ ПАРИТЕ, ЗДРАВЕТО НА ДЕЦАТА НИ НЕ Е ЗА ПРОДАН,

ОБИЧАМ ДА ТАНЦУВАМ, КОГАТО НЯМА ДИМ. Всъщност, ако трябва да сме напълно точни, общо бяхме петима човека - единият снимаше с камера, за да разпространи информацията по социалните мрежи. Предстоеше гласуване в парламента. И така, стояхме от 8.30 до 9.30 ч., докато изчакаме депутатите да влезнат и започнат работа. Знаехме, че основните противници на забраната са представителите на АТАКА и Коалиция за България. Очаквахме, че те ще бъдат подкрепени от мнозинството. Но... Господ направи невъзможното. Даде ни победа. На нас - общо петима - които викахме, скандирахме в студената декемврийска сутрин, за да постигнем нещо хубаво за нашия народ. Събори преградите, разруши препятствията. Аз, разбира се, се молах. Знаех, че не съм сама. Заг мен имаше много братя и сестри от църквата, от семейството ми, които също се молеха. Честно да си кажа, не очаквах Господ

труда ни!

Бих искала да споделя и още един много ценен урок, който получих от Бога. В хода на тази борба, която започнахме, минах през етапа на войнстващия борец. Изпитвах истински гняв, а дори и неприязън към хората, които искаха да се пуши навсякъде, т.е. бяха срещу нас. Формално погледнато имах право да им се ядосвам, защото те използваха неверни аргументи и методи, а нашата позиция беше напълно правилна. Но в един момент почувствах неудовлетворение от себе си, както и че това не е Божият път. Осъзнах чрез собствения си опит, че това, което действа и променя, е не гневът, а търпението и доброта. Убедих се още веднъж като вярващ човек, че можем да побеждаваме злото само с добро.

Оттук нататък каква е работата на Коалицията за живот без тютюнев дим?

Имаме добър закон, сега остава той да се спазва.

Нашата мисия е да служим на Бога и хората

успех?

Вие се досещате, че срещу нас стояха много големи сили. На преден план излизаха личности, лично заинтересовани, представители на ресторантьорския бизнес, зависими, но това бяха видимите, така да се каже, участници. Заг тях стоеше цялата тютюнева индустрия, а тя, знаете, страда изключително, когато пушенето се ограничава. Така че противниците бяха много силни, имаха много голям достъп до медиите и имаха политическо влияние. Погледнато от човешка гледна точка, нямаше шанс, но Божиите планове са били други.

В края на 2011 г. тогавашният министър на здравеопазването предложи отново пълната забрана за пушене на обществени места да се върне. И колкото и невероятно да беше това



да обърне такова внимание на някаква си забрана за пушене. Та Той има толкова по-важни работи да върши на нашата земя. Но след случилото се ясно разбрах, че нашето здраве е в Божия план. Моята вяра силно се утвърди. Не мога да изразя точно с думи, но се чувствах като старозаветния Гедеон. Петима души, на които Господ даде победа срещу многократно превъзхождащ ни и силен противник. На фона на протестите на голяма част от българите, които продължават вече повече от 200 дни, и все още нищо не е постигнато като резултат, Господ наистина ни подари една пълна радост и удовлетворение от

Сред българите е много разпространено мисленето, че законът си съществува, но той не се отнася за мен. Когато сме в чужбина, спазваме законите и това ни харесва. Защо това да не се случи и в нашата родина. Целта на коалицията е на първо място да се спазва закона. Втората цел е да подпомогне хората да осъзнаят, че пушенето отнема здравето, свободата и парите им. Много се спекулира именно с думата свобода. Свободата е криво разбрана в контекста на забраната. Както и думата демокрация, която определено се изкривява в същия контекст. Но затова сме тук, ние вярващите, за да подкрепяме хората, които се борят със своята зависимост и искат да променят живота си. Да отворим кабинети, да провеждаме 5-дневна програма за отказване от пушенето, защото нашата мисия тук на земята като църква е да служим на Бога и хората.





Първата държава в света, дала правото на жените да гласуват

Когато си малък, колкото мъничкия изолиран тихоокеански остров на име Питкърн, е много приятно да се окажеш „първ“. Питкърн е първата „държава“ в света, която дава право на жените да гласуват. Това беше отбелязано празнично през ноември 2013 г.

През 1838 г. е приета конституция, според която жените на острова имат правото да гласуват, а за децата има задължително образование.

Нова Зеландия често претендира да е първата „държава“ в света, която дава правото на глас на жените (през 1893), но в повечето речници е посочван Питкърн, като допълнително към термина „държава“, се уточнява значението му като „територия на един народ“. Питкърн се смята за територия на Великобритания и често се нарича „британска задморска земя.“

Събитието беше тържествено

вено отбелязано в края на 2013 г. Бяха изпратени поздравителни писма по случай годишнината от национални и международни организации на жените по цял свят.

Във връзка с юбилея една жена от Питкърн, работеща в учебния център на острова, със седалище Ангвин (Калифорния/САЩ), заяви следното: „Горда съм, че моите предци оценяват достатъчно възможността за образование, както и право на глас на жените наравно с мъжете от толкова дълго време, преди всяка друга страна в света. И всичко това е постигнато без демонстрации, гладни стачки и други методи на въздействие, които виждаме днес в толкова много страни на света.“

Днес на острова, ако мъж или жена на възраст 18 или повече години не упражни правото си на глас, му се налага глоба, така че избиранелната

активност е 100-процентова.

Днес на острова живеят 36 жители, навършили възраст за гласуване. Между тях 19 жени и 17 мъже. Цялото население е около 60 души.

Повечето от тези жители са потомци на разбунтувалите се някога моряци на британския кораб HMS Bounty срещу капитан Уилям Блай. След бунта (април 1789 г.) бунтовниците са потърсили убежище от британските власти и са го намерили на остров Питкърн.



Д-р Ани Радилова,
специалист по
генетална медицина

В човешкия организъм съществува едно оптимално алкално-киселинно равновесие, защото Бог е поставил това за наше добро. То се определя от постоянната концентрация на водородните йони (H^+) в тъканите и кръвта, т.е. едно постоянно рН. Стойностите варират от 0 до 14, като нормата е между 7,35 до 7,45. Тя се поддържа по естествен начин, освен в случаите на остра метаболитна ацидоза, неконтролиран диабет, продължителна жълтеница, отравяне с аспирин или силно стомашно разстройство.

Медицината установява, че киселинното натоварване на организма расте и този алкално-киселинен баланс се нарушава. Поради модерните ни навици на хранене и живот може да се стигне до незадоволително снабдяване с минерални вещества и от там - до увеличено натрупване на киселини. Има две главни причини за това:

1. В организма постъпват по-малко алкални минерали. Днес предпочитаните храни от човека са месо и производните му, особено червените меса, млечни продукти, изобилие от сладкиши, бял хляб, яйчен крем, спагети и гр. видове паста, плодови желеа, пържено тофу, газирани безалкохолни напитки, чай, кафе, кофеин, мляко, шоколад, алкохол. Тук можем да поставим и лекарствени продукти. Те доставят на организма ни преизобилно киселини. Доставящите алкални минерали храни и продукти са на по-задна позиция в диетата на съвременния човек. Това са плодове, зеленчуци, зеле, картофи, билков чай и гр. По-долу ще предложим по-пълен списък с такива. Трябва да имаме предвид факта, че почвата е много по-геминерализирана откъм алкални минерали днес, отколкото преди години, т.е. даже и плодоеите, и зеленчуците са обеднели на тези така необходими за здравето ни съставки. За съжаление безотговорното замърсяване на планетата ни и неправилното използване на ресурсите ѝ са дали своя отпечатък.

2. Организмът има повишена нужда от алкални минерални вещества за буферирание на киселините. С консумирането на предпочитаните нездравословни храни, изброени по-горе, както и при СТРЕС, се отнемат получаваните и складираните важни минерали. Към това се прибавя и фактът, че самият ни организъм отделя и изхвър-

ля киселини ограничено, което води до по-голяма потребност от минерали за неутрализиране на остатъчните киселини. Минералните вещества са жизнено необходими за тялото, тъй като то не може да си ги произведе, а трябва да ги получи от храната, която обичаме и избираме. Важни са минералните соли на магнезия, калия, натрия, калция, фосфора. Ако ментоето ни е бедно на тези елементи, организмът ни си ги набавя от самия себе си - например калция взема от зъбите и костите, където той се „складира“. И ето ти, не след много години, намаляване на костната плътност и стигане до така разпространената болест на нашето съвремие - остеопороза. Съществува разбиране, че на прекалената висока киселинност в организма се дължат повечето болести на тялото, включително сърдечно-съдовите и онкологичните.

Ползите от алкалната диета се долавят отчетливо от хората, които я предпочитат: по-добро храносмилане, подобрен тонус на кожата, освобождаване от подути корем, повишена енергия, подобряване в паметта и концентрацията, заглушаване на острите желания да изядеш „един тон сладкиш“, да изпиеш любимата газирана напитка, шоколад или кафе. Ето и по-непопулярни източници на алкални храни - люцерна, авокадо, свежа кайсия, артишок, броколи, бруксеско и обикновено зеле, пъпеш, карфиол, череши, кестени, нар, лимони, кокосово мляко, прясна и сладка царевича, краставици, патладжани, чесън, джинджифил, цариградско грозде, пресен и суров хрян, праз лук, спанак, марули, манго, гини, смокини, домати, копър, целина, карфиол, лук, чесън, червено цвекло, семена и масла от слънчоглед, тиква, сусам, орехи, бадеми, елда, просо, овес, кафяв ориз.

И обратно, при киселинна диета се наблюдава лесна умореност, подпухналост сутрин, раздразнителност, мигрена, събуждане по няколко пъти нощем, мазна кожа, болки в ставите и мускулите.

Като вярващи хора знаем, че всяко добро за човека идва от Бога. Той като наш Създател отлично познава тялото ни и нуждите му. Нека Му се доверим и да изберем разумната диета, която е най-близо до естествената храна, а не до изкуствено обработената и създадената. Нека изберем и вътрешния мир и спокойствие, които произлизат единствено от молитвата и общуването с Божието слово, за да се радваме на един наистина качествен живот. ✨

* защо е важен алкално-киселинният баланс за нашето здраве?



ERNEST
LES ANNONCES
292 — Rue
JANZ BURE
Les manuscrits non
ADRESSER LES
& M. A. BOU
TOUT

J'ose...
LETTRE AU PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE
Par ÉMILE ZOLA

LETTRE
A M. FÉLIX FAURE
Président de la République

Monsieur le Président,

[illegible]

lieu, des papiers disparus
comme il en disparaît sou-
vent, et l'auteur du crime
recherché, lorsqu'un peu
à peu que cet auteur
être qu'un officier d'artil-
leur manifeste, qu'un
esprit superficiel, qui
bordereau, par lequel
démontre qu'il est
d'un officier d'artil-
d'artillerie, donc dans
les ordres de la



14

tous ne l'avaient pas chargé, et il est à remarquer, en outre, que tout appartenait aux bureaux de la guerre. C'est un procès de famille on est là entre soi, et il faut s'en souvenir : l'état-major a voulu le procès l'a jugé, et il vient de le juger une seconde fois.

certaine. Mais l'ennemi avait craint la condamnation d'Eschscholtz et avait inévitablement la conscience Dreyfus et son affaire. Le major ne voulait pas que son nom soit lié à un scandale.

Il dut s'en aller, le cœur serré, la logeuse pleurant dans ses bras. Il ne le revint plus.

avec lui une correspondance amicale. Seulement, il est des secrets qu'il n'a fait pas bon d'avoir surpris.

À Paris, la vérité marchait, irrésistible, l'on s'en va de quelle façon, on s'agite autour d'éclats. M. Mathieu Dreyfus dénonça le commandant Esterhazy comme le véritable auteur du bordereau, au moment où M Scheurer-Kestner allait déposer, entre les mains du garde des sceaux, une demande de revision du procès. Et c'est ici que le commandant Esterhazy paraît. Des témoignages le montrent d'abord à Paris, tout d'un coup, il paye d'audace, il donne Paris par la violence de son attitude. C'est que des secours lui étaient venus, il avait reçu une lettre anonyme, précisant des menées de ses ennemis, une dame mystérieuse s'était même dérangée de nuit pour lui remettre une pièce volée à l'état-major, il devait le sauver. Et je ne puis que me réjouir de ne pas avoir pu empêcher de retrouver là le lieutenant-colonel du Paty de Clam, en reconnaissant les expédients de son imagination fertile. Son œuvre, la culture

conseil de guerre
seil de guerre
Je ne parle ni
jours possible
rieure de dischi
sang de ces sol
firmer leur pr
Qui dit dischi
Lorsque le m
le grand chef,
aux acclamatio
nationale, l'aut
jugée, vous ve
guerre lui don
Hiérarchique
Le général Bi
juges par sa dé
comme ils doi
raisonner. L'o
ont apportée s
ment celle-ci :
damné pour cr
conseil de guer
et nous, conse
pouvons le dé
savons que rec
d'Estézhay, co
nocence de Dr

**В човешките
съдилища могат
да се допуснат
сериозни грешки,
но можем да
сме абсолютно
сигурни, че в
Божия съд –
никога.**

Колин Стендиш

Littéraire, Artistique, Sociale

Аферата Драйфус

Малко събития
в историята
разделят
народите така,
както делото
на френския
войник Алфред
Драйфус.

Въпреки че е евреин, Драйфус служи като капитан във френската армия, даже получава позиция в Министерството на войната.

По време на войната от 1894 г. едно анонимно писмо било взето от германското посолство и било дадено във френското Министерство на войната. То било адресирано до германския военен аташе, полк. Максимилиан фон Шварцкопен. Писмото било вид военен документ, чийто автор се надявал то да попадне в германския полковник. Било ясно, че френски офицер с достъп до секретна информация предава своята държава.

За нещастие, почеркът бил подобен на този на Драйфус. Веднага подозрението паднало върху него и въпреки твърдото заявление, че е невинен, той бил извикан на военен съд. Драйфус е обявен за виновен и осъден на доживотно заточение на Дяволския остров. Този остров, намиращ се край бреговете на Френска Гвиана,

представлява най-страшната каторга на света.

Незабавно братът на Драйфус и неговата жена подемат една усилена и непрекъсната работа с цел да убедят правните органи, че е допусната огромна несправедливост. Но били нужни нови факти, преди случаят да бъде подновен. През 1896 г. това допълнително доказателство било на разположение. В тази година полк. Пикар, началник на информационния клон на френските тайни служби, се добрира до части от писмото, изпратено на полк. фон Шварцкопен, който навремето разкъсал и изхвърлил писмото в кофата за боклук, но то било открито от един френски служител. Без съмнение, писмото показвало, че майор Естерхази, унгарец, служил във френската армия, е предавател. Пикар, убеден, че Драйфус е невинен, а Естерхази - виновен, предава информацията на шефа и помощник-шефа на генералния щаб на френската армия. Въпреки убедителните доказателства, те все още вярват във виновността на Драйфус и забраняват на Пикар да води следствие. За да са сигурни, че той няма да се занимава занапред с въпроса, го трансферират на отдалечена част от Тунизия, която е френска колония.

Крайна несправедливост

В отчаяното си усилие да поддържа решението на френския военен съд, полк. Анри, заместник-директор на информационния щаб

на френската армия, препраща подправено писмо, което, ако беше истинско, не би оставило съмнение за вината на Драйфус. Но преди да отиде в Тунизия, полк. Пикар е оставил недвусмислено доказателство пред приятел адвокат и пред помощник-председателя на френския сенат. Така тези двамата били убедени в невинността на Драйфус.

Очевидно братът на капитан Драйфус е успял да научи за материала, написан от майор Естерхази. През 1897 г. той пише до министъра на войната, обвинявайки Естерхази в криминално престъпление, заради което брат му е осъден. Под натиск военният съд на генералния щаб на френската армия оправдава Естерхази. Заради значителната омраза към евреите във Франция по онова време, избухва една активна кампания в пресата срещу тези, които се опитват да променят присъдата. Но и други смели хора в защита на Драйфус се заемат със случая и сред тях най-убедителен се оказва Емил Зола, който написва своето отворено писмо до президента на Република Франция, озаглавено „J'accuse“ - „Аз обвинявам“.

С директни и остри думи Зола обвинява Министерството на войната в умишлено усилие да прикрие огромната несправедливост в аферата Драйфус. Заради своите думи, Зола е осъден на едногодишен затвор. Ето защо той търси убежище в Англия.

Продължава на стр.14



Всеки съд може да допусне грешка, но Божият е свършен.

Продължава от стр.13

През 1899 г. Драйфус е върнат от Дяволския остров и съдът над него - повторен. Новият военен съд с гласове 5:2 е един от най-обърканите в историята. Той решава, че Драйфус е виновен със смекчаващи вината обстоятелства и го осъжда на 10 години затвор. Широката общественост е възмутена. Няколко години по-късно френското правителство решава да помилва Драйфус. През 1903 г. има молба за второ изслушване пред апелативен съд и през юли 1906 г. този съд отменя решението от 1894 г. Драйфус е напълно реабилитиран.

По време на Първата световна война Драйфус служи като лейтенант полковник в народната армия, същата която беше се отнесла към него така презрително.

Чрез едно-единствено изфабрикувано доказателство, Драйфус е осъден на доживотен затвор на Дяволския остров, едно от най-злокобните места за заточение.

Свършеният съд

Със сигурност правосъдието в този свят никога не е абсолютно справедливо. Много невинни хора са обявявани за виновни в престъпления, които те никога не са извършили, но огромен е броят и на тези, виновни в наистина ужасни престъпления, които са счестени за

невинни. Колко е различен Божият съд! Всеки човек уверено може да застане пред Бог, знаейки, че Той с безпогрешна точност ще определи вечната му съдба.

Апостол Павел е изправен на съд и животът му се оказва в ръцете на безкрупулния и омразен на всички император Нерон. Докато изслушва изключително несправедливото решение присъда тук на Земята, той вижда и очаква Божия съд, засягащ неговата вечна съдба. Ето думите му, записани в II Тимотей 4:7, 8, които наблягат точно на това: „С добрия подвиг се подвизавах, пътя свърших, вярата опазих; прочее, очаква ме венецът на правдата, който ще ми даде в оня ден Господ, Праведния Съдия; и не само на мене, но и на всички, които са възлюбili Неговото явяване.“

Какъв контраст между Нерон и Бог! Тъжно е, че има християни, които поставят Бог в светлината на несправедливите съдии. Те твърдят, че Бог е тиранин, който решава кой да бъде спасен и кой да бъде изгубен. Тази грешка правят вярващите в предопределението. Но тя не произлиза от Божието слово. Псалом 61:13 ни казва за Бог: „...Ти ще въздадеш всекому според делата“. За църквата в Тиатир Исус казва: „...и всекому от вас ще въздам според делата му“ (Откровение 2:23).

Няма да има грешка в Божия съд. Никой невинен мъж или жена

няма да бъде наказан заради грешките на друг.

Спасените съдии

Не само ангелите ще имат привилегията да видят записано то от Бог, но и спасените също. „И видях престоли и седналите на тях, на които бе дадено да съдят“ (Откровение 20:4). За този същия съд апостол Павел пише: „Не знаете ли, че светиите ще съдят света? И ако светът бъде съден от вас, то вие недостойни ли сте да съдите най-малките работи?“

Както ангелите, така и изкупените хора по-късно, ще видят Божията правда. Бог няма да допусне грешка. Всеки, който е отишъл при Него чрез заслугите на Исус Христос, ще бъде спасен. Всеки, който е победил чрез кръвта на Агнето и думите от Неговото свидетелство, ще получи короната на живота. Не е нужно никой християнин да се страхува от Божия съд. Още повече, когато знае, че Христос ще се изправи вместо него в съдилището.

Всеки съд може да допусне грешка, но Божият е свършен. Всеки, който остави живота си в Божиите ръце, чрез смъртта и службата на Исус, ще бъде спасен в онзи велик ден, в който Той ще дойде. Каква сигурност и спокойствие има в служенето на великия Съдия! 🌈





Цена: 10.00 лв.

Христос, Великият Учител, дава много от Своите наставления, докато се разхожда с учениците Си по хълмовете и долините на Палестина или докато Си почива край езерото, или реката. В Своите притчи Той свързва небесните истини с обичайни неща и случки, които биха могли да присъстват в преживяванията на обикновения човек...

Познати теми са свързани с мисли – истинни и красиви – за любящия интерес на Бога към нас, за признателността и почитта, която Му дължим, и за грижата, която е нужно да проявяваме един към друг. По този начин уроците на Божествената мъдрост и практическото християнство стават убедителни и впечатляващи.

Страниците на тази книга са изпълнени със скъпоценни бисери на истината и за много от своите читатели тя ще придобие по-богат смисъл на обикновените неща, които ги заобикалят в ежедневието.



Цена: 11.00 лв.

Книгата „История на изкуплението“ е написана за нашата епоха. Дали не като раса от измъчени човешки същества сме обречени на още нещастия и тревоги, или перспективата за утрешния ден ще се промени към по-добро?

Политиците и учените ни дават някаква надежда, но глаголите на повечето философи, държавници и духовенство звучат минорно.

Има ли някъде надежда и увереност?

Всяка страница от този разказ предлага прозрения за историята, почти недостижими за който и да е автор, освен за писателите на Библията.

Историята на изкуплението е истинска военна сага – история на борбата между Бог, демоните и човека. Тя достига кулминационната си точка в победоносната развръзка, водеща до „ново небе, нова земя“, мир и възстановяване на всички, които следват Исус Христос.



Цена: 4.00 лв.

Защо книга за пробуждане и реформация? Днес мнозина жадуват за нещо повече от това „да си изграят на църква“ и просто да вършат онова, което се очаква от един християнин. Искат истинско преживяване с Христос – за себе си и за църквата си.

Тези страници ви срещат с пророческата вест на Елън Уайт, която насърчава копнежа за по-задълбочена опитност и предупреждава за някои капани по пътя. Посочва, че Бог призовава вярващите, които наричат себе си последователи на Исус Христос, да изоставят светските пътища, да вдигнат кръста си и отново да му посветят живота си. Време е за истинско пробуждане и реформация в Божията църква. Имаме работа за вършене – един свят, който трябва да бъде предупрежден за предстоящия край.

Тази книга събира най-важните ръкописи на Елън Уайт по темата за пробуждането.

Помага ни да разграничим истинското преживяване от фалшивото.

Обяснява механизмите на този процес в християнския живот.

Едно изпълнено Видение

Продължава от стр.4

Днес, с българското издание, числомо на езиците, издаващи „Адвентен свят дайджест“ са 17, освен седемте езика, на които се издава главното списание. Това вече е много повече от визията, която е имал Клод Ричли, когато стартира инициативата с Евразийската визия за новия съкратен (дайджест) формат: „Надявах се тази формула да бъде от полза за 7 или 8 адвентни полета с горе-долу толкова езици, основно европейски, но като гледам последното развитие на нещата, виждам само списанието „Адвентен свят Дайджест“, издавано поне на 30 езика.“

Ричли вече води разговори със служители на църквата в Централна Америка, където маите все още говорят на родните си езици, и се

надява да види добавянето на превод на три или четири местни езика през следващите 2-3 години, например киче и кечу – говорещи се в Гватемала или Папуйементо (бивши холандски колонии в Южна Америка). Потенциалът за включване на други езици в Азия също е висок: във Филипините има желание списанието да се издава на кебуано и тагалог. В страните от Югоизточна Азия е особено необходимо да се снабдяват нашите членове с печатни материали, за да се интегрират по-добре към големите адвентни семейства: Виетнам, Камбоджа, Непал могат също един ден да имат своето списание „Адвентен свят дайджест“. Разбира се, и в Европа, може да бъде направено повече.

Тогава смело можем да заявим, че видението, което Бог дава някога на Елън Уайт за потоци

светлина по целия свят чрез един скромнен „малък вестник“, е повече от изпълнено. Всеки ден, някъде по света, някой чете списанието „Адвентен свят“. Всеки ден, някъде по света, има някой, който чете Адвентист Уърлд или Адвентист Уърлд Дайджест; Всеки ден, някъде по света, има някой, който работи по подготовката и отпечатването на следващото издание на списанието. Както тогава, и днес целта е същата – да се обедини пръснатото малко стадо, което чака изпълнението на обещанието на Господ.

За гостъп до Adventist World по интернет, ползвайте страницата www.adventistworld.org, като изберете чрез инструментите за смяна на езици, намиращ се в горния десен ъгъл, и такъв, който ви е най-познат. 🌈



ЕДНА ЦЪРКВА
МНОГО ПОКОЛЕНИЯ
ОБЕДИНЕНИ ЗА СЛУЖЕНЕ

ЛАТЕРНО СЪБРАНИЕ 20-27 юли 2014

МЕСТНОСТТА УЗАНА В ГАБРОВСКИЯ БАЛКАН

„Мисия - живот за другите“



Говорител: Филип Оруз, Франция

Филип е завършил теология в Страсбург и в Колонж. Служил е като пастор в различни църкви във Франция. В момента ръководи финансовия отдел на Южното съединение на Франко Белгийския съюз. Женен е за Ана, имат две деца. Освен семейството си, Филип обича също така и фотографията, планината, скуоша, информацията и скаутизма.



деца, младежи, възрастни

Да бъдем заедно една седмица в сърцето на Стара планина за почивка, духовно зареждане, общуване, молитва, изучаване на Библията, мотивация, служене.

Очаквайте брошура с повече информация и условия за записване!
За връзка: тел. 0887244503; sda.bg@tradel.net